

Eha Pürsalu

Pärnu 2021

Kaantel kasutatud taust:

Image by ackgfx from Pixabay

Koostaja: Piret Rüütel

Joonistused ja portreefotod: koostaja erakogu

Toimetaja: Kristi Roots

Fotod: Vendo Jugapuu

Kaante kujunduse idee: Peeter Särg

Kaante kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9916-668-19-1

Trükk: MJ Konsult

Hea Tegu kirjastus
www.fil.ee

SISSEJUHATUS

Eha Piirsalu – tavaline ja eriline

Minu õde Eha puhkab praegu pilvepiiril ja on kõigist maistest muredest prii. Täiesti tavaline ja täiesti eriline ning absoluutselt kordumatu inimene!

Tavaline ...

... sest väljaspool tema elukohta teda enamasti ju ei tunta ja temast midagi ei teata. Suurem osa inimesi pole tema nime mitte kunagi kuulnud.

Eriline ...

... sest need, kes teda tundsid, teavad seda erilisust väga hästi! Teda võis armastada, teda võis vihata ja teha seda ka vaheldumisi. Ükskõikseks ega külmaks ta inimesi tavaliselt ei jätnud. Temas oli tuld ja sära. Sellised tavalised erilised inimesed ei pruugi saada tuntuks ja kui nad lahkuvad, siis mäletavad neid vähesed. Aga võiks olla teisiti!

Me kõik võiksime palju rohkem teada oma Eesti inimestest, sest mõelge vaid, kui vähe meid on! Me olemegi erilised! Kui sellel tavalisel erilisel inimesel on kodus sahtlitäis hinge- puudutavaid luuletusi ... siis võiksime seda ilu ja hääd jagada ja sellest rohkem teada.

Eha oli suurepärane õpetaja ...

... nii koolis kui lasteaias.

Lääne-Virumaa Viru-Nigula valla Vasta kooli lapsed ja nende vanemad hindasid teda nii õpetaja kui aktiivse noorte töö organiseerijana nii koolis kui rahvamajas.

Ta koostas luulekavasid, kirjutas ja lavastas näidendid, millega esineti nii kohapeal kui ka mujal Eestis. Tema koolinäidendid olid omaette klass! Seda väitsid koolilapsed ise. Sünd-

musterohked ja pikad jalgrattamatkad oma klassi õpilastega olid samuti tema firmamärkiks – ka seda väärtustasid tema õpilased.

Eha oli ehtne maa sool.

Ta tegi kõike ilma sunduseta, täiesti vabatahtlikult ja suure rõõmuga. Võib-olla oli just tema esimene, kes algatas kogukondliku prügi koristamise aktsiooni ja esmakordselt selle ka ellu viis? See oli 1996. aasta suvel, kui Eha Piirsalu koos oma klassi õpilastega sõitis jalgratastel Viru-Nigulast Rakverre, korjates retke jooksul teelt kokku kogu prügi. Linna jõudes olid suured mustad kotid prügi täis. Raturitega sõitis kaasa veok, millele prügi-kotid visati. Rakvere turuplatsil kuhjati prügi-kotid hunnikusse ja esineti loodushoiuteemalise ülesastumisega. Ettevõtmist kajastas toona ka kohalik ajaleht Virumaa Teataja.

Eha ...

... astus mitmel korral ka ülikooli päris mitmele erialale, kuid lõpudiplomini jõudis juba elukogenud inimesena. Eha lõpetas Tallinna Ülikooli Rakvere Kolledži 2003. aastal, olles 55-aastane. Lõpuks oli tal ka diplom selle tegevuse tarvis, mida ta hästi oskas ja millega ta terve elu oli tegelenud – temast sai õpetaja.

Lõpuaktusel pöördus ta kõigi õppejõudude poole tabava ja iga õppejõudu iseloomustava lühikese lööva luuletusega. Õppejõude oli palju ja niisamuti ka värssse.

Saalis oli palju elevust ja naeru, sest kõik värssid olid humoorikad, tabasid inimese olemust või mõnda vahejuhtumit kooliajast ja meeldisid nii õppejõududele kui koolilõpetajatele. Kui Eha oli ette lugenud kõik luuletused kõigile õppejõududele, mis tal ettevalmistatud oli ja oma esinemist lõpetas, küsis üks õppejõud valjusti, et miks temale luuletust polnud. Kõik jäid wait. Eha vaatas õppejõule otsa, see oli tõsi! Üks õppejõud oli ununenud! Kohmetust või vabandust siiski ei järgnenud. Eha mõtles natuke, keskendumist oli näha tema näostki. Saalis valitses kümmekond sekundit hiirvaikus. Peale pausi „tulistas“ Eha sealsamas tabava värssi ka viimasele kohalolnud õppejõule.

Aplaus, mis peale seda tõusis, oli tormiline ja soe. Tundus, et see viimane värss läks naelapea pihta ja nii õppejõud kui lõpetajad naersid südamest.

Luule oli osa Eha olemusest.

Eha luule on ajatu. See annab märku tema elutunnetusest, neist inimlikest asjust, mis paljusid meist igapäevaselt puudutavad. Ma ei saa enam Ehalt küsida, mis hetkel või mis tundega luulekikhk temas tärkas, aga tema luulet lugedes näib mulle, et temas oli oskust elu teadvustada, märgata seda, mis on päriselt tähtis, päriselt ilus. Ja need tähtsad märkamised tõidki temas esile soovi riime seada. Võib-olla polnudki see soov vaid lausa vajadus, mis võimaldas tal need hetked põhjalikult läbi tunnetada. Mulle näib, et Eha luule kõnetab nii võrd, et kes sellesse süüvib, rändab omaenda elu sügavustesse ja leiab neidsamu märkamisi, mis kord Eha ennast kirjutama ajendasid.

Nii võib kohtuda nii Eha kui ka iseendaga. Tere. :)

Eha õde Piret

ELU SEGA-KAUBAMAJA

Luuletused elust

Elu on imeline

Kui läbi päikse vihmapiisku sajab,
on korraga üks möll ja pidu –
vikerkaar end üle taevavõlvi ajab
ja maailm täis on värviridu.

Sa usud lausa pimesi,
on oodata veel imesid.